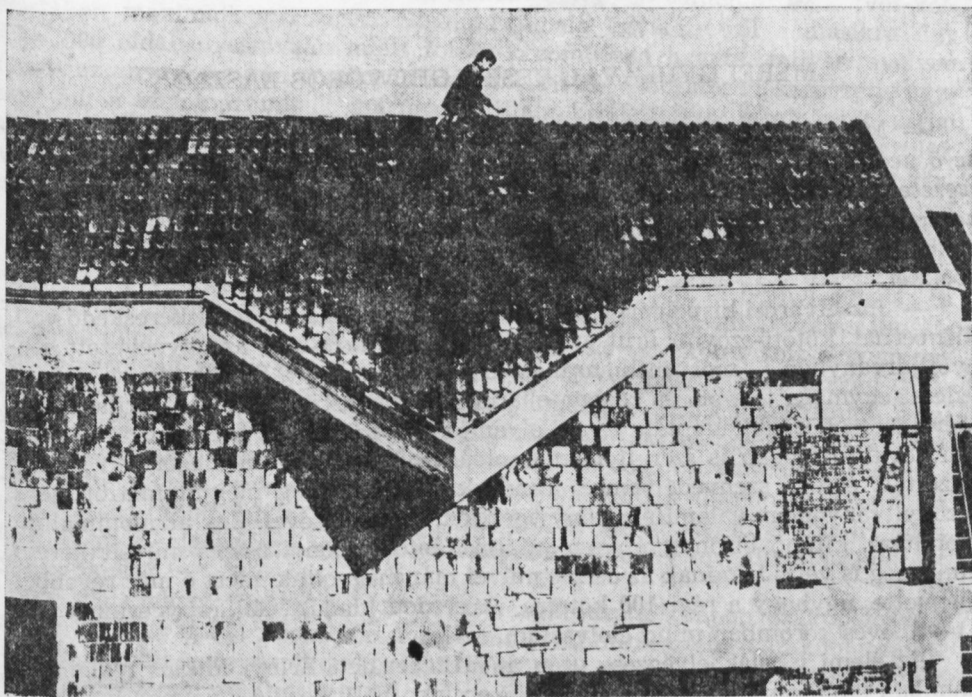

— politikai vaskorszakunk — az ember teljes kisajátítására törekedett. Nem véletlen tehát, ha előszörre a nyelvet vette el tőle: a tájékozódás, a gondolatcsere, az ítélkezés eszközét; a nyelvet, amely az egyéni és a társadalmi szabadság első számú feltétele. A fiatal Juhász Ferenc, Nagy László, Szécsi Margit ez ellen az elkopárító diktatúra ellen lázadt föl akkortájt. A szürke és megcsönkített nyelv helyébe egy gazdag, mámoros és villámfényes nyelvet teremtettek. Nyelvi forradalmunk nélkül minden egészen másként történt volna irodalmunkban, s történe most is. De mivel egy újfajta nyelv csak ott alakulhat ki, ahol újfajta erkölcs hatol bele a valóságba, Nagy László a nyelv iránti felelősséggel egy időben erkölcsi felelősséget is vállalt. Szinte egy egész irodalom összetorlódott erkölcsi gondját, észrevétlenül és bizonyos értelemben kényszerből is. Művét ha a kelleténél jobban megkeményítette is a fegyelem, hitelességét makulátlanul megőrizte. Nagy László legszebb és legizgalmasabb kalandja épp a hűsége volt. Egy roppant nehéz korban — a szellemi és erkölcsi romlás évtizedeiben — meg tudott maradni igaz embernek és igaz költőnek. Volt-e közülünk valaki nagyobb kalandok hőse?

Az a ház, amely két olyan költő szülőháza s otthona, mint Nagy László és Ágh István, már önmagában is tisztelnivaló hely a hazában. De mindazért a „jó hírért, névért és szép tisztességért”, amelyet a belőle kiszakadók már eddig kivívtak maguknak a magyar irodalomban, legyen ez a ház, ez a Nagy László-emplékház, Magyarország tisztelnivaló és féltett ereklyéje.

VÁRNAI LÁSZLÓ FOTOGRAFIKÁJA